

Mozog, nepriateľ dnešného človeka

„Môžem ešte?“
 „Ale už len trošku.“
 „Ale ja musím...“
 „Ách... Tak dobre.“

Námet článku napadol moju nepokojnú hlavu v posteli pred spaním. Hlava po celom dni unavená, na čele pulzujúca nepríjemná bolesť. Vtedy mi to docvaklo, osvietilo ma, použijúc ľudové prirovnanie, ako blesk z jasného neba a vytvoril som tento snád' nezničiteľný koncept. Pracovný názov – „superský mozog“. Hneď to objasním.

Ľudský druh, teda hlavne jeho mladá generácia, ktorá sa narodila už do konzumného sveta, má dnes plnú hlavu. Poviete si možno „a?“ alebo „čože?“, no vydržte, prosím, rýchlo pokračujem. Plné hlavy. To nie je práve najsprávnejší výraz. Treba ho viac zdramatizovať. Máme teda hlavy nielen plné, ony sú dokonca nehorázne preplnené. Starsiu generáciu od tej našej vzápätí napadne „to tí mladí veru majú, ale hlúpostami“. Musím s tými, čo si to myslia, samozrejme, súhlasiť, no tézu by som na rozdiel od nich nasmeroval trochu inam. Asi takto.

Chceme tam nahustiť totálne všetko.

Mladí dnes majú preplnené hlavy hlúpostami v zmysle neúplných informácií bez skutočného obsahu. Uvediem konkrétny príklad. Často si spomínam na základnú školu. Ako sme sa trebárs učili naspamäť nejakú ľudovú baladu. Naučili sme sa

Zimní procházka

Je mi zima. Tíše našlapuji po hrbolatém asfaltu a snažím sa na ten vlezlý chlad nemyslet. Kožíšek mám sice huňatý, nikdo mi ho v žánom salónku nezastříhl, ale dnes v noci se tuze ochladilo. Víam to naprosto jistě, je mi zima. Protáhnu se od předních tlapek až po ocas a otru se o zaparkované auto. Možná mi není zima, třeba mám jenom hlad. Naposledy jsem jedla ráno a kaviár z jesetera to zrovna nebyl. Mňam, tehdy ten kaviár, co se vykutélel z popelnice přímo mně pod fousky. Žúžo! To už bude pěkných pár let. Dneska už takové lahůdky asi nikdo nevyhazuje. Ale co všechno se vyhodí! Těch dobrot! Jenže já ráno měla naspěch a přes den taky a večer taky. Taková kočka musí pořád před něčím utíkat. Ted' třeba utíkám před zimou. Nedaří se mi to. Je mi zima. Tíše našlapuji, jinak to ani neumím, a snažím se věřit. Zastavím se. Malinko, ale opravdu jen trošičku, zakloním hlavu a nasávám ten pichlavý pach noci. Šimrá to. Už něco cítím. Jakoby

básničku – výrazne artikulovali jej slová, vedeli prerozprávať jej obsah, patrične zovšeobecniť tému. Dnes sa priznám, že mám pocit, že to už neviem urobiť takmer so žiadnou informáciou. Prečo? Pretože rovnako ako všetci toho do hlavy tlačím strašne veľa, a či si chceme alebo nechceme priznať, náš mozog nie je žiaden super procesor na odkladanie dát. Aj keď sa to často takto dezinterpretuje. Chudák stíha, koľko vládze, a dnešným nám to tak či onak nie je po vôli. Chceme tam nahustiť totálne všetko. Od vojny na Ukrajine, cez novinky v literatúre až po skriptá z dejín antickej filozofie. A ešte to a tamto, smádní po poznaní ako alkoholik po vodke. Ale mozog nám na naše ambiciózne ego a koniec koncov i na tú vodku zvsoka kašle. On sa nepretrhne, uloží len nejaké mikročasti sledovaných dát a ono to celé potom vyzerá, že nie sme dostatočne informovaní, vzdelaní, prosto, že sme hlupáci. Informácia tak nie je ucelená, skôr len taký obal, proste nedostatočne kompletná a nakoniec aj nepoužiteľná.

Ako preventívny krok tejto skľučujúcej situácie mi preto napadla nasledovná revolučná myšlienka! Posnažím sa naučiť sa každý deň len tak málo-máličko a vôbec nie všetko. Bolesť hlavy nechám alkokráľom doby, moje myšlienky budú pôsobiť ucelene a ja inteligentnejšie ako doteraz. Za nápad takto na večer, čo? Už sa učíte básničku? Aj ja!

Matúš Guziar

někde tamhle, vpravo za zídou. Voní to, mně ostatně voní všecičko na světě. Kromě myší. Takhle voní obnošený kabát a roztrhané kalhoty. Prošoupané boty. A kus chleba! Igelitka plná dobrot! Čepice přetažená přes prochladlou hlavu. Slza uroněná do polštáře. Kdyby bylo na jakém ležet. Je mi zima. Tíše našlapuji směrem k zídce. Za chvíli už jsem za ní. Kožíšek si jakoby nic otru o roh a nakouknu. Ve tmě vidím dobře, ale nic si neprohližím. Mám hlad. Sardinky v plechovce? Jak jsem je propánička mohla nepoznat? Jsou hned u ruky toho člověka. Spí. A neznatelně oddechuje. Cítím víno. Rychlým neslyšným skokem se vrhnu na rybičky. Zbývají jen dvě, ale jsou tak moc dobré. Ještě okamžik si je vychutnávám, než s mlasknutím polknu. Provinile se otočím. Chci se nějak odvděčit. Všechny smysly upřu k tomu spícímu člověku. Je mu zima. Přivinu se k němu. Spíme.

Kryštof Herold

Úvodník

Oslava dvacátého pátého výročia sametovej revoluce svým rozsahom a nábojom odpovídala významu pripomínanej udalosti. Nasledujúci listopadové dny...

Pokračování úvodníku na postilion.cz

Pavel Kalvoda

2014: Co dal a vzal

Jako vždy nám dal tři sta šedesát pět a čtvrt dne, abychom své životy co nejlépe naplnili, a pak je uložil do šuplíku „Minulost“. Více či méně nás, osobně i jako společnost, ovlivnil. Čím?

Vytvořil téma budoucích studentských prací: gradující ukrajinskou, následně mezinárodní krizi. Ruským představitelům přidělil Krym (asi se jim posteskle po jejich dávném letním sídle). Rozpoutal debaty kolem novodobého appeasementu, mediální zaujatosti a další studené války. Opět umožnil, aby na neangažované olympijské hry dopadl stín politiky.

Nečekaně daroval České republice zlatou medaili ze snowboardcrossu a dalších 2,8 kg drahého kovu (tot' vše ze sportu). Udělil Tomáši Halíkovi „nobelovku za náboženství“. Pohrál si s fungováním koalice i opozice. Tentokrát těsně neotevřel Blanku. Zabrmlal na nervy nedávnou kalamitou a proslovy z Hradu. Natočil Kancelář Blaník. Vzal si Petra Hapku, Pavla Landovského a žáka ze Žďáru nad Sázavou.

Přijal nespočet obětí leteckých nehod, pronikání Islámského státu a šíření eboly. Dokázal, že mocenské geny Kim Ir-sena se nedědí jen v mužské linii. Rozevřel protestní deštník v Hongkongu. Nastartoval „módu“ ostře sledovaných plebiscitů. Sankcemi podráždil leckterého dodavatele i odběratele. Incidentem ve Fergusonu otevřel palčivé téma diskriminace. Proměnil berlínskou zeď v balónky. Představil poslední díl kontroverzního Hobita. A vrtal se v kometě.

Celý rok nám politicko-kulturně připomínal 100 let od začátku Velké války. Upozornil na to, že nadchází série kulatých trojiciferných výročí „krátkého“ dvacátého století, tak živě ovlivňujícího dnešní společnost. A oslavil 25. narozeniny posametové společnosti.

Představuji pouze malý výčet momentů, ve kterých jsme prožívali rok 2014. Hlavní úlohu ale mají naše privátní okamžiky. Ať je to přežití prváku na vysoké; chytání náměsíčního dítěte padajícího do ohniště; nebo jen odpočinek s přáteli za svitu púllitru. Neuškodí se na chvíli ohlédnout a vzpomínout.

Václav Škořepa

Těžký život hezkých holek

Spousta lidí říká, že hezký holky to mají v životě jednodušší. Uslyšíte to od kohokoliv, jen ne od hezký holky. Hezká holka totiž zná pravdu. A pravda je, že máme život mnohem těžší.

Třeba hned to, co vám teď proběhlo hlavou. Všechny jsme namyšlený. Ne. Tak jak o sobě můžu prohlašovat, že jsem hezká? Protože kdykoliv dosáhnou úspěchu, tak za to podle druhých může jen to, jak vypadám. Nový zaměstnání, to jsem se prý hezky usmála. Jedničky u zkoušek, to jsem prý měla těsnou halenku. A zkoušející byla na holky. Pecka. Ani náhodou, že bych někdy na něco tvrdě dřela a pílí toho do-

sáhla.

Samozřejmě se setkávám i s nápadně milým přístupem u mužů, ve škole i v práci. A to je už safra problém. Třeba když jsem měla v práci získat akreditaci pro vzdělávací akci. Do klína mi přistála ta nejlepší nabídka, opravdu jen za milý úsměv. Ta nabídka ale přestala existovat, jakmile jsem odmítla pozvání na schůzku. Pak si zkuste něco zařizovat!

Nehledě na to, jaký jsme pak proradný mrchy, když někoho odmítneme. Ono mít na účtě řádku zlomených srdcí taky není nic příjemného. Zvlášť pokud musíte lámat srdce ješitných mužů. Ti člověku dokážou

pořádně zavařit. Hezká holka (jako třeba já) se potýká se sexuálním obtěžováním, stalkingem i znásilněním a pokusy o vraždu. Neustále. Svého dvorního stalkera mám už čtyři roky a nemálo jsme spolu zažili (zdravím).

Až přistě hezká holka ve vašem okolí něco dokáže, vzpomeňte si na má slova a blahopřejte jí dvakrát tak dlouho. Plácejte ji po ramenu a vyjádřete respekt. To je to nejmenší, co si hezká holka zaslouží. A už nikdy, zdůrazňuji nikdy, jí nezávidíte, protože není co.

Klára Trefná

Re: Těžký život hezkých holek

Rozumím všem čtenářům a čtenářkám, kteří sem našťavaně přeskočili před dočtením textu Kláry Trefné a doufají v lepší téma. Přesto věřím, že je zajímavé zastavit se nad jejím článkem i přes jeho argumentační nepoctivost a pokryteckost.

Nerozumím už tomu, komu je určen, protože ať se k textu stavím z jakékoliv perspektivy, stále mě pouze uráží.

Jako muž nerozumím vůbec jednostrannosti článku a silně se mi přičí, že muži v textu vystupují jen jako ješitní konzumenti krásy *hezkých holek*, kterým jsou buď nuceny lámat srdce, nebo kteří je obtěžují. Navíc musím vstávat ze židle a křičet „džendri! Džendri!“

Budu-li žena, která o článku alespoň trochu zapřemýšlí, nechápu, proč je potřeba konstruovat rozdělení žen na hezké a ne-hezké. Nadto na skupinu, která je diskriminovaná svou krásou a na závistivé šeredy.

Pokud jsem *hezká holka*, která nepřemýšlí, nepomyslím si o textu nic. Protože nepřemýšlím. Snad zjistím, jak jsem ustrkovaná, a závěr mě potom dovede k tomu, že by mi všichni měli o mnoho více gratulovat za vše, co udělám, jelikož jsem hezká. Skvělá pozice.

Pokud bychom totiž přese všechno přijali, že je vhodné dělit lidi podle vzhledu na ne-

smiřitelné tábory, je článek nesmyslně jednostranný. Skutečně má *hezká holka* život za všech okolností „mnohem těžší“? V rychlosti se podívejme na nové zaměstnání, které Klára Trefná nezískala, protože se pěkně usmála, ačkoliv si to druzí myslí. Skutečně je tak neobvyklé, kdyby tomu tak bylo? K frázím *reprezentativní a příjemný vzhled* nacházím jenom na jednom z portálů s nabídkami práce přes tisíc výsledků.

I „nápadně milý přístup mužů je safra problém“, který – zdá se – vždy skončí špatně; rozhodně člověku přívětivější jednání ostatních nepřináší výhodu(!) Hezkých holek si lidé více všimají, myslí si autorka, ale znamená to pouze zlomená srdce, která má pak na účtě. Chudinka. „Buďte rády, že vás všichni ignorují, ošklivky,“ mohl by pokračovat článek.

Silně také pochybuji, že jsou znásilnění a pokusy o vraždu statisticky významně častější u *hezkých holek*, a ani policie z podivných důvodů (že by lenost?) nezveřejňuje počty zločinů podle atraktivity oběti.

Avšak myšlenky článku staví na individuální zkušenosti a bůhví nakolik ji chce vůbec autorka zobecňovat, můžeme argumentovat. Třeba se opravdu dočkala jen ústrků. Podívejme se proto na okamžik, co

o sobě píše v životopisu na internetech: a hle, nemalé peníze získala za modelkování. Podle návodu z článku tedy paní Trefné přinejmenším vyjadřuji respekt a plácám ji po ramenu, neboť zjevně dokáže stát (i chodit!) a neupadnout. A nikdy, zdůrazňuji nikdy, jí nezávidím to, že – i přes svou krásu – vydělávala díky své krásě. Ta věta ani nejde napsat bez ironie.

Hlavní poselství textu „hezkým holkám gratulujte více, mají to složitější,“ jednoduše nedává v takto zjednodušené podobě smysl. Ale je zajímavé, že při jeho vyslovení Klára Trefná na své zaměstnání nevzpomene a nedojde jí, že věc není černobílá ani v osobní rovině.

Nemohu a nechci autorce ubírat sílu jejího soukromého příběhu, ale jeho jednostranné pojetí a okamžité překlopení do zobecnění znamená, že pouze posiluje všechny předsudky, proti kterým se zřejmě snaží bojovat. Ano, hezký holky jsou namyšlený, řekl bych po přečtení článku. Hlavně je smutné, že paní Trefná pro vyjádření jednoduchého požadavku „buďte na mě hodní“ potřebuje roztřídit ženy do dvou skupin na základě krásy. Proč se článek nejmenuje třeba „těžký život žen“ nebo „těžký život mladých“?

Michal Zeman

Apokalypsa

Bylo to psáno v Bibli, vytesáno do stély. Bylo to nevyhnutelné. Všichni jsme tušili, že to jednoho dne přijde. Apokalypsa. A tak se 2. prosince zatáhla obloha, zmrzlo vše živé i neživé, přestaly jezdit tramvaje, bylo zaznamenáno nesčítelně havárií vody a začal padat sníh. Mezi obyvatelstvem tyto události vyvolaly paniku. Lidé rázem jako by zapomněli, že je prosinec, měsíc sněhu, Vánoce, zimy a sněhu. Zoufale se pokoušeli

vyhnout sněhovým vločkám tak, že nechodili po volných prostranstvích a tísnil se pod stříškami zastávek. Kdo se nemohl vyhnout vločkám, raději vůbec nevycházel. Situace byla kritická. Lidé čekali na tramvajových zastávkách i celé hodiny, ačkoli si všichni byli velmi dobře vědomi toho, že tramvaje nejezdí. Svět se dočista zbláznil. Důvěra v peníze rapidně klesla, lidé přešli na předpotopní výměnu zboží.

Došlo k výtržnostem. Voda se změnila v krev. Sněžení vystřídaly ryby padající z oblohy. Většinová část Prahy byla vybombardována. Počet lidských ani rybích obětí dosud nebyl stanoven. Planeta země se přestala otáčet.

Zato já jsem vyrazila do města autobusem a sněžení jsem si jako správný milovník zimy patřičně užila.

Michaela Kudrnáčová